

svoje ustnice na materino čelo, objel z desnico njen vrat, z levico svojega belca in hajdi v boj za dom!

Jakop je hotel celó Turčine prehiteti. Zato jo je udaril čez gore. Po gorah se jim je pridružilo še nekaj junakov, in ko pridejo ob zori do Železne Kaplje, bili so Turki šele v dnu Jezerskega vrha. Jakop hitro pošlje nekega kmeta po ovinku v Velikovec povedat, da se Turki bližajo. V tem mestu je bil ravno velik semenj tisti dan in mnogo ljudstva je bilo ondi zbranega. Zato so se hitro pripravili za obrambo in zaprli mestno zidovje in vrata. Turki res niso mogli kaj opraviti pri močnem zidovju in odšli so naprej proti Celovcu. Toda Jakop je tudi tja že naznanil, da so se Celovčani hitro oborožili in zgradili. Zato so Turki tudi odtod odšli naprej. Iz Celovca pa so poslali nekaj sto mož za njimi. Med temi je bil Jakop s svojimi junaki.

Ko so Turki zagledali za seboj preganjalce, obrnili so se in začeli boj. Celovčani so kmalu uvideli, da nič ne opravijo, ker je bilo Turkov toliko število. Zato se odmaknejo. Le Kamenski se ni umaknil. Malo je bilo slovenskih junakov, ki bi bili pobili toliko Turčinov, kolikor jih je posekala sablja Jakopa Kamenskega. Že je dobil prasko na lice, toda kaj mara vrl vojak za tako malenkost! Že je prst krvavel na njegovi levici, toda kaj, da je le desnica zdrava. Kamor je

stopil njegov belec, tam je bil prostor. Toda omagala mu je desnica, — ni čuda, saj jo je vrtel tri ure neprenehoma. Belca potegne skokoma nazaj in zakliče:

„Fantje, zavarujte me, da mi roka odpočine.“

Toda hrabrega viteza niso slišali njegovi fantje. Po tleh so ležali v krvi in turških konj kopita so cepetala po njih.

V tistem trenutku sede belec na zadnja kolena in Turčin potegne Jakopa za pleča. Še je mahnila njegova desnica — tudi zadnji-krat ne zastoj! Potem pa je nezavesten obležal.

Turčini pa so zagnali divji krik in se spustili v dir.

Kamenski gospod Jakop pa se prebudi drugi dan v turškem šotoru. Odgnali so ga v sužnjost.

Gospa Katarina, ko je zvedela o tem dogodku, opustila je naposled upanje, da bi še kdaj videla svojega sina. Zbolela je in ko je spet okrevala, bilo ji je najljubše zahajati doli v samostan.

Nekega dné pa se je poslovila od Kamenskega grada za vselej. Vstopila je v red dominikank in leto potem je bila preoblečena v nuno. Grad Kamen pa je volila samostanu velesalskemu, ako bi sina ne bilo nazaj.

Devica Rotija je postala njena najljubša prijateljica in tudi ona se je odločila ostati v samostanu kot bela nuna. (Dalje.)

Tolažniku.

Pred mano stojiš in poglede
Obračaš na sôlžno oko;
Sočutne, tolažne besede
Moj drug, šepetaš mi v uhó.

Cloveško srcé je brezdanje,
Umeti ne more ga vsak:
Zdaj lepe prinaša nam sanje,
Zdaj žalosti nosi nam mrak.

Le gôji sožalje, le gôji,
Četudi ne úmeš srcá,
Jaz duši hvaležen sem tvoji,
Četudi mirú mi ne dá.

Anton Medved.